

ἀπέβη ματαιαία. Ἐπομένως ὁ ἀερόλιθος προσέκρουσεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἀνεπήδησεν, ὅπως πέση ἀλλαγῶν· ἐντεῦθεν καὶ ἡ φράσις τοῦ Ἄνναμίτου « τὸ ζῶον τοῦτο ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὸν οὐρανόν ».

Ἡ ἐξέτασις τοῦ ἔχουσις ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἀερόλιθος εἶχε σχῆμα ἐπιμήκους ἀπιδίου. Τὸ ὑπέρογκον τοῦτο ἀπιδίον εἶχε πλησιάζει τὴν γῆν ἔχον τὸ λεπτόν ἄκρον πρὸς τὰ κάτω, ὅτε δὲ δι' αὐτοῦ πρώτου ἤγγισε τὴν γῆν, προσέκοψε καὶ ἐξηπλώθη καθ' ὅλον του τὸ μήκος. Τὴν στιγμὴν ταύτην βεβαίως παρήχθη καὶ ὁ ἰσχυρὸς δούπος, τὸν ὅποιον ἤκουσαν οἱ Ἄνναμίται. Μετὰ ταῦτα δὲ πάλιν ἀνεπήδησεν ἀντιστρόφως, ἔχων τὸ λεπτόν ἄκρον πρὸς τὰ ἄνω, διὰ δὲ τοῦ χονδρῶ ξέων τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

Ἐκ τῶν διαστάσεων τῆς κοιλότητος, τὴν ὁποῖαν ἀφῆκεν ὁ ἀερόλιθος οὗτος, ἐξάγεται ὅτι εἶχε 32 μέτρων μήκος, πᾶχος δὲ ἄνισον. Κατὰ δὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς εἶχε βάρους ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια χιλιογράμμων.

Ἄν οἱ ὑπολογισμοὶ οὗτοι εἶναι ὀρθοί, ὁ ἀερόλιθος ἦτο κατὰ πολὺ ὁ μεγαλύτερος τῶν μέχρι τοῦδε πεσόντων. Πρὶν ἐγγίσει τὴν γῆν, εἶχε ταχύτητα 2000 μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον, (δηλ. 120 φορές ἀνωτέραν τῆς ταχύτητος ἐκτάκτου σιδηροδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς Εὐρώπης), ἐπειδὴ δὲ κτυπήσας τὴν γῆν πολὺ πλαγίως δὲν ἔχασε πολλὴν δύναμιν, θὰ εἶχε μετὰ τὴν ἀναπήδησιν ὀρμὴν ἀρκετὴν, ὥστε νὰ διατρέξῃ ἀκόμη 700 χιλιόμετρα, καὶ ἐπομένως εἶναι πιθανόν, ὅτι τὸ περιέργον τοῦτο σῶμα πρὸς μεγάλην λύπην τῶν ἐπιστημόνων ἐχάθη διὰ παντός εἰς τὰ βάθη τῆς Σινικῆς θαλάσσης.

Ὀλίγας λέξεις περὶ τῆς φύσεως τῶν φαινομένων τούτων.

Ἄλλοτε ὑπέθετον, ὅτι τὰ σῶματα ταῦτα ἦσαν λίθοι ῥιπτόμενοι μετὰ δυνάμεις ἀπὸ τῶν ἠφαιστειῶν τῆς Σελήνης. Σήμερον ὁμως εἶναι λίαν ἀπίθανον, ὅτι ἡ Σελήνη μᾶς *λιθοβολεῖ* κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διότι ἐβεβαιώθη σχεδόν, ὅτι ἡ γηραλέα ἡμῶν γείτων στερεῖται νεανικοῦ πυρός, στερεῖται ἠφαιστειῶν, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ διαπράττῃ τοιαύτας ἀστεϊότητας.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι τίς εἶπεν ὅτι ἀφοῦ ἔπλασεν ὅλα τὰ σῶματα τοῦ οὐρανοῦ ὁ Θεὸς ἀπετίναξε τὸν κονιορτὸν τῶν χειρῶν του, ὅστις καὶ ἐγέννησε τοὺς ἀερόλιθους. Εἶναι βέβαιον ὅτι ἐκτὸς τῶν μεγάλων σωμάτων τοῦ οὐρανοῦ, οἷα οἱ ἡλιοὶ καὶ οἱ πλανῆται, ὑπάρχουσι καὶ σχετικῶς μικρότατα σῶματα, ὡσεὶ περισσεύματά τινα ἢ ψυχαλα τῆς δημιουργικῆς ὕλης, πλανώμενα καὶ αὐτὰ κατὰ κανόνας τινὰς ἐκτὸς τῆς δημιουργίας, τῶν ὁποίων ὁμως ἡ φύσις καὶ ὁ δρόμος δὲν εἶναι ἐντελῶς γνωστά. Ὅταν τοιοῦτό τι μικρὸν

σῶμα κατὰ τὴν ὁδοιορίαν του συναντηθῆ μετὰ μεγαλύτερου, οἷον ἡ Γῆ, τότε τὸ μεγαλύτερον ἔλκει τὸ μικρότερον, τὸ ὅποιον οὕτω πίπτει ἐπὶ τῆς Γῆς μετὰ σημαντικῆς ταχύτητος. Τὸ σῶμα τοῦτο καλοῦμεν *ἀερόλιθον*. Ἄλλὰ κατὰ τὴν διάβασιν του διὰ τῆς ἀτμοσφαιρας, ὡς ἐκ τῆς δυνατῆς τριβῆς μετὰ τοῦ ἀέρος καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἀναπτυσσομένης μεγάλης θερμότητος, ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ ἐπιφάνεια πυρακτοῦται, καὶ ἂν μὲν τὸ φαινόμενον συμβαίη ἐν ἡμέρᾳ, οὐδὲν ἄλλο παρατηρεῖται ἢ ἡ πτώσις τοῦ ἀερόλιθου, ἐνεκα τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἂν ὁμως τύχη νὰ συμβῆ τὴν νύκτα, τότε βλέπομεν τὴν φωτεινὴν αὐτὴν σφαίραν διασχίζουσαν τὸν ἀέρα, καὶ ἀφίνουσαν ὀπισθεν φωτεινὴν οὐρανόν, ὡς τις κομήτης. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κυρίως τὸ σῶμα ὀνομάζεται *βολίς*.

Σ. Δ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ.

Η ΟΡΦΑΝΗ

Ἐκατοικοῦσε 'ς τὸ μικρὸ χωριό της,
εἰς μίαν λαγκαδιὰ μοναχική.
Κανεὶς ἐκεῖ νὰ 'πῆ τὸν ἔπαινό της,
ὀλίγοι νὰ τὴν ἀγαποῦν ἐκεῖ.

Σεμνὴ ὡσὰν τὸ ἄνθος τοῦ μοσχοβολεῖ
μισοκυρμμένο κάτω ἀπὸ ἓνα βράχο,
ὠραία 'σὰν τὸ ἄστρο π' ἀκτινοβολεῖ
'ψηλά 'ς τὸν οὐρανὸ, ἓνα καὶ μονάχο.

Ἐξοῦς' ἐκεῖ.—Καὶ τώρα ποῖς θυμᾶται
τὸ εὐμορφο κορίτσι τὸ ὄρφανό;
Τὸ ἄνθος 'πάγει, τὸ ἄστρο ἔσθυσεν... Κοιμᾶται!
'Ἀλλὰ ἐγὼ ποτέ μου δὲν τὴν λημονῶ.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν τοῦ Wordsworth)

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἐπάρχει συνείδησις τοῦ πνεύματος, ὅπως
ὑπάρχει συνείδησις τῆς καρδίας.

Ἡ φρόνησις δεικνύει ἡμῖν τὸ κακόν, ἀλλ'
οὐχὶ καὶ τὸν τρόπον τῆς θεραπείας.

Ὅσοι ὑπέφερον γινώσκουσι κάλλιον νὰ προ-
φιλάττωσι τοὺς φιλότατους αὐτῶν ἀπὸ τῶν πό-
νων. Εὐτυχεῖς αἱ κόραι, ὧν αἱ μητέρες δὲν ἦσαν
εὐτυχεῖς!

Αἱ λύπαι ἡμῶν ἐνοχλοῦσιν ἐκείνους οὓς δὲν
λυποῦσιν.

Ἡ ἀξία, ἡ ἐπιτυχία καὶ ἡ ὑπόληψις εἶνε τρία
ὅλως διάφορα πράγματα.